

MATOUŠ

ČÍSLO 81

PRÁZDNINY 2013

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného.

Právě držíte v rukou náš farní časopis, který Vám Všem chceme darovat, jako inspiraci na prázdniny. Naleznete zde mnoho podnětů a možná i inspirací na prázdniny.

Toto číslo je k příležitosti 4. Cyklistické pouti na Krátké. Nedílnou součástí cyklistických poutí na Krátké je také požehnání jízdních kol na začátku prázdnin. Právě prázdniny jsou obdobím, kdy nejvíce jezdíme na kolech a tudíž je i největší nebezpečí různých pádů a zranění. Požehnání jízdních kol není nějaká forma magie, že by se mohlo říct: „je to dobré, nic se nám nestane“, ale je to akt víry a prosby o Boží ochranu a požehnání. Abychom jezdili bezpečně a bez úrazu, je třeba dodržovat základní pravidla bezpečného provozu, jako je helma, ale troufám si říci i dostatečně viditelné, nejlépe reflexní oblečení (není nic horšího, než cyklista v tmavém lese s černým oblečením). Začínám pozorovat, že někteří jezdí i přes den se zapnutou zadní červenou blikáčkou. I toto je dobrý bezpečnostní prvek a jako řidič, který po těchto silničkách jezdí každý den, to mohu jen vřele doporučit. Jezdíme tak, abychom ve zdraví dojeli do svého cíle.

Dnes prožíváme veliké výročí 1150 let od příchodu sv. Cyrila a Metoděje. Při mších sv. zpíváme: „víru našich otců, zachovej nám Pane“, jsme vděční za víru, kterou jsme většinou přijali právě od svých rodičů – dělejme proto vše proto, aby také naše děti mohli zpívat stejné slova: „víru našich otců, zachovej nám Pane“.

P. Jiří Janoušek, farář

VÝROČÍ 1150. LET OD PŘÍCHODU SVATÝCH CYRILA A METODĚJE

Letos slavíme 1150. výročí od příchodu Svatých Cyrila a Metoděje na Moravu.

Kolik námahy, těžkostí a nebezpečí tito bratři podstoupili, aby přinesli našim předkům vzdělání a především víru v Ježíše!

Řetěz svědků víry – našich rodičů, prarodičů i těch předcházejících nás spojuje pevně nejen s Cyrilem a Metodějem, ale i s apoštolou a samotným Kristem.

Jak pevným článkem v tomto řetězu jsem já?

Pane, pomoz mi žít moji víru věrně a opravdově.

Chci být tvým dobrým přítelem, svědkem, učedníkem!

PAPEŽSKÝ LEGÁT V PRAZE

Ve čtvrtek 4. července 2013 v 11 hodin přiletěl na pražské letiště papežský legát Josip kardinál Bozanić, arcibiskup záhřebský. Na letišti jej uvítala trojice Evropských skautů v modravých košilích a delegace zástupců české církve tradičním způsobem: chlebem a solí. Poté se kardinál Bozanić přivítal s českým primasem kardinálem Dominikem Dukou.

„Přijíždím jako reprezentant Svatého otce kvůli velké oslavě na Velehradě," řekl kardinál Bozanić na přivítanou. „Svatý Cyril a Metoděj byli významní evangelizátoři a významně se zasadili o rozvoj kultury v

celém regionu“, vyzdvihl papežský legát význam jubilea. Kardinál Bozanić také pozdravil potomky chorvatské menšiny, žijící od konce 16. století v na českém území a připomněl, že rovněž v Chorvatsku žije početná česká menšina. „Chorvatští Češi mi napsali dopis, ve kterém zdravili tuto zemi a ve kterém také vyjádřili radost z toho, že chorvatský arcibiskup jede na misi do Česka“.

Po krátkém odpočinku se pak kardinál Bozanić v doprovodu kardinála Dominika Duky, radou Apoštolské nunciatury v Praze Dennisem Kuruppaserym a generálním sekretářem ČBK Mons. Tomášem Holubem vydal do Olomoucké arcidiecéze na Velehrad. „Je to muž, který nasměroval chorvatskou církev do Evropy“, řekl Dominik Duka o návštěvě. „Jeho účast na Velehradě je více než symbolická, protože Velehrad nejenom propojuje naše země kulturně, historicky a politicky, ale zároveň ukazuje dnešní Evropě, jakým směrem se do budoucna vydat“, zamyslel se Dominik Duka nad významem návštěvy v kontextu nedávného vstupu Chorvatska do Evropské unie.

Kardinál Bozanić vystudoval teologickou fakultu v Rijece a Záhřebu. Po vysvěcení v roce 1975 se stal kaplanem a sekretářem biskupa v diecézi Krk. Svě vzdělání si následně doplnil na papežské univerzitě v Římě studiem kanonického práva. Jeho kariéra po návratu do rodné diecéze v roce 1986 pomalu, ale jistě stoupala – nejprve se stal kancléřem biskupské kurie (1986), poté generálním vikářem krkské diecéze (1987–1989) a nakonec i biskupem (1989), arcibiskupem záhřebským (1997) a kardinálem (2003). V letech 2001 a 2011 působil jako místopředseda Rady evropských biskupských konferencí, jako kardinál se pak věnoval Papežské radě pro laiky a Kongregaci pro blahořečení a svatořečení. Během jeho působení v pozici vrcholného představitele chorvatské církve se výraznou měrou podílel na otupení nacionalistických nálad v chorvatské společnosti.

Josef Nerušil, Arcibiskupství pražské
www.cirkev.cz

POUŤ NA SVATOU HORU

Druhou květnovou sobotu roku 2013, se farnosti Fryšava a Sněžné vypravily na pouť. Od časných ranních hodin naše kroky směřovaly na významné mariánské poutní místo - Svatá Hora u Příbrami, která se nachází asi 60 km jihozápadně od Prahy, takže cesta byla daleká. Museli jsme si ji nějak zkrátit, proto mnozí odpočívali, jiní hráli hry či karty a spousta z nás pouze sledovala krajinu, která za námi rychle ubíhala.

Kolem půl jedenácté, jsme po menším bloudění okolo města Tábora, dorazili na překrásné místo. Před námi se rozprostíral majestátný chrám Panny Marie Svatohorské, který se tyčí nad městem Příbram.

Střed rozsáhlého areálu tvoří bazilika Nanebevzetí Panny Marie, kde jsme okolo jedenácté hodiny začali slavit mši svatou. V promluvě našeho pana faráře jsme se mimo jiné dozvěděli, že jeho kroky k tomu, aby se stal knězem, začaly právě zde, na tomto místě.

Po mši svaté byl volný program. Bylo na nás, jak ho využijeme. Někteří se šli posilnit do místní restaurace obědem, jiní důkladněji obhlíželi krásu místní památky a ti nejzvědavější a nejzdatnější se vydali hledat, již předem panem farářem avizované, „Svaté schody“. A podařilo se. Tyto schody spojují poutní komplex s nedalekým městem Příbram. K tomu, abychom se tam dostali, bylo nutné překonat 427 metrů dlouhé schodiště s výškovým rozdílem 80 metrů. Musím podotknout, že to byla velice náročná cesta, hlavně při výstupu zpět ☺. Historické prameny tvrdí, že po těchto schodech přicházeli poutníci, kteří na každém schodu odříkávali modlitbu Páně.

Okolo jedné hodiny jsme se opět všichni sešli a společně se pomodlili Křížovou cestu. Bohužel nám počasí moc nepřálo, ale vše se dalo řešit. Využili jsme jednotlivých zastavení, která jsou ukryta pod arkádami.

Závěr naší pouti vyplnila mariánská pobožnost, kde jsme zpěvem a adoracemi uctili Pannu Marii Svatohorskou.

A tak, pane faráři, děkujeme za krásnou pouť. Už se nemůžeme dočkat, čím nás překvapíte příště.

Anna Hrdličková

foto Svatá Hora u Příbrami

BĚHEM POVODNĚ MI USCHLY KYTKY

Během povodně mi uschly pokojové květiny. To je snad špatný vtip, ne? No, není. Když jste evakuováni ze zaplavené oblasti, ale váš byt není zaplaven, protože se nachází ve vyšším patře, je dokonce pravděpodobné, že než se dostanete domů, kytky vám uschnou. Protože květináče si přece člověk s sebou nebere.

Může taky člověk chřadnout na duchu, byť je obklopen proudy živé vody Ducha svatého? Je možné nic neprožívat a zůstat bez Božího dotyku uprostřed nejhlubšího uctívání? Ano, i z těch nejvroucnějších bohoslužeb mohu odcházet prázdná, s pochybnostmi, jestli Bůh opravdu je. Jak je to možné? Když neotevřu svá ústa. Když neobráťím svou pozornost na něj a nerozhodnu se přiblížit se mu. Když neodložím své myšlenky, představy, starosti, usychám obklopena záplavami vod.

Cílem uctívání je obejmout se s Ježíšem. Nemohu nikoho obejmout, neotevřu-li náruč nebo mám-li ji plnou jiných věcí. Smyslem

uctívání je vyjádřit svůj vztah k Ježíši. Jako pouhý pozorovatel neobstojím. Mohu sice vypadat přesvědčivě zaujatě, dokonce i zbožně, ale je mi to k ničemu. Jak praví jedno staré přísloví: „Dokonce i rozbité hodiny ukazují dvakrát za den přesně.“

Někdy právě s plnou náručí starostí, bolístek a trápení přicházím, že ho budu uctívat. Přes hromadu svých věcí pak nevidím na toho, k němuž přistupuju. Pořád mu strkám pod nos svůj bolavý palec, starost s nedostatkem financí, problémy v práci... Zpívám nějaké písničky, ale v podstatě o textu, který vyslovují má ústa, moc nepřemýšlím. Není to nic, co by se mě nějak osobně dotýkalo, vždyť přece: co můj palec, mé starosti, mé problémy... A tak mohu třeba i zpívat z plných plic, a ono nic. K setkání nedojde, natož k odejmutí. Pak pocítuji zklamání, evidentně něco nefunguje a mně jen pomalu dochází proč.

Písničky nejsou uctívání. Zpívání není uctívání. Uctívání je odložit všechno a soustředit se na jediného. Uctívání je zapomenout na všechny okolnosti a myslet jen na něj. Uctívání znamená dobře si uvědomit, kdo je on. Smyslem uctívání je vyjádřit mu svou

lásku. Uctívání znamená dávat.

V jednom verši z žalmů se píše: „Hospodin bydlí na chválách svého lidu.“ Mnohokrát jsem slyšela vykládat tento verš ve smyslu, když my budeme Boha chválit, on přijde a bude s námi. (Zní to trochu, jako bychom si mohli „přichválit“ jeho přítomnost, že?) Co když je to ale naopak? (A připouštím, že to může být jen druhá strana téže mince. Nejsem teolog.) Co když při opravdovém chválení svou pozornost soustředíme na něj, víc si uvědomujeme, kdo je a jaký je a že je zde... a pak už ani nemůžeme nechválit a neuctívat, protože víme, že je zde?

Často při uctívání, které mi formálně nejde pod nos, přemítám, jak se s tím se ctí vyrovnat. Jak mého Pána neošidit o úctu, jenž mu náleží? Jak se přidat k písním, které jsou nejen hudebně, ale často i teologicky vedle? Jak být zajedno s Božím lidem, když mu v této chvíli evidentně nerozumím? Nedávno jsem přišla na prosté řešení: soustředím se na něj. V tom můžeme být jednotní, byť se naše prostředky neshodují. Já pak neusychám, protože se setkáváme. Nejsem prázdná, protože mu sedím u nohou a on mě objímá.

Brusinky
H. Pinknerová

OSEL, SŮL A HOUBY

Pán přinutil svého osla odvézt čtyři těžké pytle plné soli. Ubohé zvíře naříkalo a prohýbalo se pod takovým nákladem. Aby toho nebylo málo, na cestě, kterou osel šel, musel překonat řeku; po několika metrech ale uklouzl a spadl přímo do vody. Jaké to bylo pro osla požehnání! Sůl se rozpustila, a když se opět vydal na cestu, zdálo se, jako by přímo létal.

„Ó, to je úleva! Konečně jsem se naučil, jak se zbavit obtížných břemen: stačí se vykoupat ve vodě a zátěž na zádech se ztratí!“ mudroval osel.

Po nějaké době naložil pro změnu pán na osla pěnové houby, byly jich tisíce. Osel ale mezitím ztratil chuť jakkoli svému pánu pomáhat, a tak si rychle vzpomněl na vodu, rozběhl se k řece a skočil do ní s nákladem.

Jeho pán se velmi rozzlobil a pořádně přetáhl osla holí. Když se konečně osel postavil a chtěl pokračovat v cestě, zjistil, že se tentokrát náklad nezlehčil, ale vážil dvakrát více.

„Dobře ti tak“ řekl mu pán. „Jsi osel a oslem také zůstaneš. Stačilo by, kdybys chodil alespoň do první třídy, abys pochopil, že sůl se ve vodě rozpouští, zato houby ji do sebe nasají.“

Příběhy pro osvěžení duše
Pino Pellegrino

JAK JSEM PŘECE JEN PROPADL

O každém poctivé lidské činnosti můžeme povědět, že má být konána s láskou. A dokonce s láskou největší. O kazatelské činnosti kněze to platí právě tak. Snad ještě více. Zde by mohlo platit také ono velké: „Z celého srdce svého, z celé duše své, ze vší mysli své a ze vší síly své.“ Stále se totiž modlíme, aby v nás byl zažehnut oheň lásky. Zapálí jen ten, kdo sám hoří. Nadšení dá jen ten, kdo sám je nadšen. Srdce musí být vždy zachváčeno, nejen rozum.

Myslím to doopravdy. Srdce kněze musí hořet, aby nadchl svěřený lid pro věc Boží, a tak získal i vlažné a lhostejné, aby se i oni rozhořeli. V evangeliu jsou slova: „Zdali nehořelo v nás srdce naše, když k nám mluvil na cestě a vykládal nám Písma?“ Ta se skutečně bez niterného přesvědčení a ohně vykládat nedají. Zaujetí pro pravdu spolu s láskou

dávají člověku sílu. Dosti dlouho mi trvalo, než jsem si toto plně uvědomil. Ono i všechno dobré musí v člověku uzrát. Na počátku jsou jablka na stromě kněze ještě často zelená, ale ve výhni života se začervenejí a prostoupí sladkostí.

Jednou jsem měl před sebou velký zástup lidí. Bylo to v Náchodě u příležitosti zámecké pouti. Nádvoří před zámeckou kaplí, která je docela malá, i když krásná, bylo tenkrát plné. Mnohem lépe se káže takovému velkému shromáždění než malému hloučku přítomných. K dispozici byla proto prostá kazatelna, nejjednodušší, bez ozdob, jen ryze účelová. Právě z této kazatelny jsem měl nadhled a viděl ono velké shromáždění lidu. A tak jsem si uvědomil, že musím kázat opravdu z celého srdce a se vší důrazností. Slova jsem věděl, ale chtěl jsem jim dát patřičný důraz. Ono totiž moc záleží na přednesu. Rozkládal jsem rukama, zápor jsem označoval levou rukou a pohybem do zadu, jak jsem se v semináři učili. Ale to stejně bylo pro mě málo. Chtěl jsem všechny strhnout. A tak jsem užil i dupnutí, abych své vážné slovo ještě zdůraznil. To se mi stalo osudným. Pode mnou se prolomila podlaha kazatelny a já jsem proletěl dolů, prostě jsem propadl v plném slova smyslu. Po půl těla jsem zůstal vzet v podlaze kazatelny a bylo vidět jen nohy ve vzduchu. Nemohl jsem ani nahoru ani dolů a samozřejmě jsem nemohl pokračovat ani v kázání.

Lidé přiběhli a začali mě z té konstrukce vysvobozovat.

Efekt onoho mého kázání byl velký; lidé se usmáli, a to člověk dokáže málokdy. Také pohled, který jsem jim svým propadnutím poskytl, se málokdy naskytne, třeba ani jednou za život.

Zatímco mě vyprošťovali, v zástupu věřících nastalo ticho. A když jsem byl zase volný, pokračoval jsem v kázání dále, ale už jen na zemi. Tak jsem již propadnout nemohl. A co se způsobu týče, byl jsem již strážlivější. Od té doby, vždy, když se mi chtělo zase dát svým slovům větší důraz, jsem se hodně umírnil. To jedno propadnutí mi stačilo na celý život, tak bylo nezapomenutelné.

Ale snad opravdu ze všeho nejhorší je dupnout si ve vzteku. Člověk si myslí, že tím něco dokáže. Ale to nepomůže nikdy. A kdysi hodně dupne, pak propadne.

Třeba i navždy.

Celý život jsem se učil a přece jsem propadl
P. František Lukeš

PROJEKT „NIKODÉMOVA NOC“

Nikodémova noc je pastorační projekt katolické církve, jehož podstatou je setkání s Ježíšem Kristem přítomným v Nejsvětější svátosti.

Adorace probíhá:

- v katolických kostelech,
- v tichu,
- ve tmě,
- za přítomnosti kněze, se kterým je možné se setkat k přijetí svátosti smíření nebo k osobnímu rozhovoru.

"Nikodémova noc" navazuje na osobu Nikodéma, farizeje a člena židovské rady, který přišel za Ježíšem v noci. Vznikla jako odpověď na otázku, jak hledat a nacházet cestu k Ježíši v dnešním uspěchaném světě a umožnit všem setkání s Pánem mimo pracovní dobu a ostatní povinnosti.

Spočívá v tom, že od večera až do stanovené doby v noci je možné se v kostele zúčastnit tiché adorace, během které lze přistoupit ke svátosti smíření nebo si popovídat s knězem. Pokud je to možné, začíná "Nikodémova noc" mší svatou.

Důležitým prvkem "Nikodémových nocí" je tma. Adorace v tichu a ve tmě oprostuje od světa plného zvuků a obrazů. Tma vytváří atmosféru intimity a pomáhá nalézt odvahu přijít a setkat se s Pánem.

K adoraci jsou zváni všichni. Každý může kdykoliv přijít a kdykoliv odejít.

Frekvenci, den konání "Nikodémovy noci" a délku trvání adorace si jednotlivé farnosti, které "Nikodémovu noc" pořádají, volí tak, aby to co nejlépe vyhovovalo místním podmínkám.

Aktuální seznam kostelů, ve kterých se v současné době "Nikodémova noc" koná, a další potřebné informace naleznete na www.nikodemovanoc.cz

KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ V BRNĚNSKÉ DIECÉZI V R. 2013

V sobotu 29. června 2013 přijalo z rukou otce biskupa Vojtěch Cíkrleho šest nových kněží:

R.D. Pavel Kuchyňa z farnosti Velké Meziříčí
R.D. Jiří Polach z farnosti Břeclav-Poštorná
R.D. Vojtěch Loub z farnosti Brno-Židenice
R.D. Michal Cvingrál z farnosti Běhařovice
R.D. Petr Václavek z farnosti Jasenice
R.D. Jiří Brtník z farnosti Babice nad Svitavou

Fotografie z kněžského svěcení si můžete prohlédnout na www.fotokobza.cz

JÁHENSKÉ SVĚCENÍ V BRNĚNSKÉ DIECÉZI V R. 2013

V sobotu 13. července 2013 v 9.00 hodin přijme v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně z rukou biskupa Vojtěcha Cíkrleho jáhenské svěcení šest bohoslovců brněnské diecéze:

Karel Adamec z farnosti Olešnice na Moravě
Bc. Václav Hejč z farnosti Sloup v Moravském krasu
Michal Seknička z farnosti Velké Meziříčí
Ing. Jaroslav Sojka z farnosti Deblín
Tomáš Šíma z farnosti Obyčtov
Martin Hönig z farnosti Letovice

A NĚCO PRO DĚTI

PERLIČKY Z HODIN NÁBOŽENSTVÍ

Děti, jaké známe Boží vlastnosti?“

Následuje chvíle ticha, a tak katecheta napovídá:

„Když Bůh všechno může, jak tomu říkáme?“

„Je všemohoucí!“

„A když všechno ví?“

„Vševědoucí!“

A když všude je?“

„Tak je všudybyl!“

„Král stojí hodně vysoko,“ vysvětluje kněz v hodině náboženství.

„A přece je někdo, kdo je vyšší?“ „Eso!“ vykřikne Pavel.

„Izraelité byli na poušti nespokojení. Chyběl jim chléb, maso i voda. Stále reptali proti Hospodinu. Co Bůh na to? Jak reagoval?“

„Dal jim za trest Desatero!“

„Jako obětní dary přinášíme chléb a víno. Do vína pak kněz při obětování přilije trochu vody.“

Přihlásí se chlapec z jižní

Moravy: „Paní katechetko, a nešlo by to, že by pan farář vzal zrovna druhák, a potom už nemusel vodu do vína přilévat?“

„Co se stalo s tvou duší, když jsi byl pokřtěn?“ „Byla mokrá.“

„Jaké úkoly má biskup?“

„Psát ty oběžníky, co se čtou v kostele a nosit mitru.“

„Děti, co musíme udělat, aby nám byly odpuštěny hříchy?“

Děti jmenují a jmenují, co všechno musíme udělat. Pak se přihlásí Janička a říká:

„Ještě musíme ty hříchy vykonat!“

PRÁZDNINOVÁ MODLITBA

Pane, dej, ať mám dnes sílu
vnášet pokoj mezi kamarády a kamarádky.

Vím, že je dnes dost hříchů mezi námi.
Vím také, kolikrát za den je třeba odpuštění.
Pomoz mi, ať dnes nejsem příčinou hádek
a nepokazím žádnou hru.

Prosím tě také za ty, kteří tě za odpuštění
neprosí, aby i oni došli u tebe milosrdenství.

PŘEHLED PRAVIDELNÝCH BOHOSLUŽEB

FRYŠAVA

Neděle	9:00 hod
Pondělí	18:00 hod
Středa	18:00 hod
První pátek v měsíci	18:00 hod

SNĚŽNÉ

Neděle	10:30 hod
Úterý	18:00 hod

KRÁSNÉ

Pravidelně od velikonočního pondělí do slavnosti Ježíše Krista Krále

Sobota	17:00 hod
--------	-----------

.....
Matouš: farní občasník, pro vnitřní potřebu vydává farnost Fryšava
kontakt@farnostfrysava.cz www.farnostfrysava.cz
tel.: 737 588 867 www.farnostsnezne.cz